

μετατεθείσης τῆς Σχολῆς εἰς εἰκημα λαμπρὸν καὶ εὐρυχωρότατον θαπάνη τῶν Ζωσιμαδῶν ἀγορασθὲν, Σχολάρχης ἀνεδείχθη ὁ ἐκ Ζαγορίου Ἀναστάσιος Σκελλάριος, μαθητὴς τοῦ Ψαλίδα, μετὰ συνδιδασκάλων Γεωργίου τοῦ Αἰσώπου, καὶ ἐτέρων τεσσάρων, ὁπαδῶν ἀπάντων τοῦ νεωτέρου τῆς διδασκαλίας συστήματος, πολλῶν μαθητῶν συρρέοντων ἐκ τε Ἠπείρου, Θεσσαλίας καὶ Μακεδονίας. Ἡ Ζωσιμαία Σχολή, ἀκμαία ἤδη, διευθυνομένη ἔκτοτε ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Ἀναστασίου Σκελλαρίου (ἐκτός τινος διαλείμματος, καθ' ὃ οὗτος ἐσχολάρχει ἐν Σμύρνῃ ἐπὶ τετραετίαν (1838—1842), καὶ δεύτερον 1855—1857, ὅτε διῆλθε τὴν Ἑλλάδα, Γερμανίαν καὶ Εὐρώπην) ἐπὶ ἐπὶ δεκάδας ἐτῶν μέχρι τοῦ 1863, τῷ 1852 διατάξει τοῦ ἐν Ῥωσσίᾳ ἀποβιώσαντος Νικολάου Ζωσιμαῖ διηρέθη εἰς Σχολεῖον καὶ Γυμνάσιον, τὸ μὲν ἔχον τέσσαρας διδασκάλους τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων, τὸ δὲ πέντε Καθηγητὰς τῶν Ἑλληνικῶν καὶ Λατινικῶν γραμμάτων, τῶν ἱερῶν μαθημάτων, τῆς Ἱστορίας, τῶν Μαθηματικῶν, τῆς Φιλοσοφίας, τῆς πειραματικῆς Φυσικῆς, τῆς Γαλλικῆς καὶ Ἰταλικῆς γλώσσης, μετὰ βιβλιοθήκης ἐκ τετρακισχιλίων τόμων. Τῆς Ζωσιμαίας Σχολῆς οἱ καρποὶ ὑπερέβησαν καὶ αὐτὰς τοῦ ἰδρυτοῦ τὰς προσδοκίας ἐφειλόμενοι κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν τοῦ τελευταίου αὐτῆς Διευθυντοῦ.¹

Ὅποιας νοεῶς καὶ ἠθικῆς ὠφελείας εἰς τὸ ἔθνος ἐγένετο παραγωγὸς ἢ πόλις τῶν Ἰωαννίνων διὰ τῶν Σχολῶν αὐτῆς κατὰ τὰς δύο παρελθούσας Ἐκατονταετηρίδας (ΙΖ' καὶ ΙΗ') καὶ κατὰ τὰς ἀρχὰς ταύτης (ΙΘ') ὑπάρχει πασίγνωστον. Δὲν μεταχειρίζεται ὑπερβολὴν ὁ Μελέτιος περὶ Γεωργίου τοῦ Σουγδουρῆ λέγων ὅτι « τοῖς ἰδίους μαθηταῖς τὴν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῶν Τούρκων οὖσαν Εὐρώπην καταδαρῆρωθεῖσάν πως ἐξεπαίδευσεν δισπαρθεῖσι κατὰ πᾶσαν χώραν καὶ πόλιν ταύτης. »¹ Οὐδ' ὁ Νεόφυτος Δούκας λέγων, ὅτι « Ἐκ τῶν Σχολείων τῶν Ἰωαννίνων ἐξεβρύησαν ρύακες ἱκανοὶ νὰ ποτίσωσι τὴν διψῶσαν Ἑλλάδα καὶ μάλιστα ἐν τῷ μεγίστῳ ἐκείνῳ ἀύχμῳ ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτῶν ὡς ἀπὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ ὄχστοι ἐχέοντο ἀνά πά-

(1) Π. Ἀραβ. Χρονογρ. τῆς Ἠπείρου Β', 283.

(2) Μελετ. Ἐκκλ. Ἱστορ. Γ', 487. 488.

